

подострени коли, ще ги нахвъргамъ на колата и хайди назадъ. Господъ за такива малки работи праща (прощава).

Гората бѣше далеко, и Драгни се завърна гъсно по черна мърчина, тъкмо кога се четяха 12-тъ евангелия. Селото е въ единъ долъ. Селската малка, ниска черквица е на едно отворено мѣсто въ самата сръда на селото. Дванайсеттъ евангелия по тѣхъ времена се продължавахъ до двата, до третъ часа слѣдъ зализанието на слънцето. Малката черквица като нецобираше множеството набожни селци, околоръстъ по прозорцитѣ, прѣдворието, двора, бѣше пълно съ мѣже, жени, дѣца. Сѣки държи въ ржката си, спорѣдъ обичая, кой една, кой по двѣ и три воцени свѣщи, доста голѣмички. Цѣла черква, и цѣлъ черковенъ дворъ свѣтналъ.

Тихо е вътрѣ въ черквата, тихо е вънъ около черквата. Чуватъ се само гласоветъ на пѣвцитѣ, които често повтарятъ *взгласътъ*: *«Слава доломтерпению твоему Господи!»* на който възгласъ, сички вънъ, вжтрѣ, пригланятъ глава, благоговѣйно се кръстятъ, тихо и умилно, съ сърдечна въздишка, и тѣ изговорятъ: *«Слава тебе, Господи, слава тебе!»* Бѣлобрази старци, посърнали отъ дълго постуване, пълни отъ набожностъ, съ влюмнали глави, слушатъ съ мълчение евангелията, мжчатъ се да разбератъ нѣщо, тайно отъ сърце и душа благодарятъ на Тогова, прѣдъ когото сега се намиратъ, че ги е сподобилъ още една година, да доживѣятъ и дочакатъ този мироспасителенъ день, и да цалунатъ и тая година святото Христово Распятие; весело имъ иди на душата, като си помислятъ че щѣтъ още една година да чуятъ думата *«Христосъ Въскресе!»* Мѣже, жени, булки, скръстили ржце, умилно, тѣжовно, поглѣждатъ на *Распятието* — голѣмия кръстъ, който е вече изнесенъ сръдъ черквата; драго имъ като си премислятъ че слѣдъ като сж прекарале тежката зима, дългитѣ пости, живо и здраво, скоро щѣтъ доча-